

Augsburg, 27. Januar 1560

An Joachim Camerarius d. Ä.

BSB, Clm 10370, Nr. 235.

Clarissimo viro, D. Ioachimo Camerario etc. Domino et amico colendo. Leipzig.

S. D. M[agnificus] et G[enerosus] D. Hulderichus Fuggerus, in alijs suis occupationibus mihi mandauit, vt tibi significarem, se curasse τὸν βατραχώνυμον, vt tu aliquando appellabas, alumnum tuum, huc reuocandum, teque rogarem, vt illi, quod sine tua molestia fiat, et in distrahendis libris, et adiungendis comitibus adiumento esse non graueris. Id cum sibi gratum futurum sit, tum se tibi multum debere profitetur, quod in suam gratiam adolescentem hactenus cura atque officijs tuis fueris complexus. quod si vel tibi vel tuis vicissim gratificari possit: benignè facturum. καὶ ταῦτα μὲν δὴ ταύτῃ. De rebus nostris non ita pridem ad te scripsi, et binis tuis literis respondi. Sed a Ioachimo tuo vel potius nostro, nondum quicquam. Cui vt commodarem, nuper literis Ioannis F[iliij] T[ui] sum rogatus, minimè certè rogandus, si tantum possem, quantum et volo et debeo. Faciam tamen quod possum. Sed literas tuas et filij plus omnibus meis commendationibus apud M[agnificum] dominum valituras persuasum habeo. Illud certè confirmare tibi possum, eum et saepius, et nunquam nisi et amanter et honorificè tui facere mentionem, nec id, vt opinor, simulatè, ἐπεὶ φανερόφιλός τε καὶ φανερόμισος εἶναί μοι δοκεῖ. ὅτι δὲ τῇ ιδίᾳ χειρὶ οὐκ ἐπέστειλεν, ἵσως μὲν, ὡς ἔφην ἀρχόμενος, καὶ αἱ ἀσχολίαι οὐκ ὀλίγαι συνεισπεσοῦσαι παραίτιοι, μᾶλλον δὲ ὅμως ἀμελετησίαν τε καὶ ἀγνωμασίαν ἔαυτῷ συνειδῶς ἵσως, αἰδεῖται σοι τῷ ῥητορικωτάτῳ ἥττον ἀπακριβωμέναις ἐπιστολαῖς ἐνοχλεῖν. Quae eadem causa me quoque non minus, sed eò magis a scribendo ad te deterrere posset, quò doctrina, ingenio et vsu rerum, vt τὰ τῆς τύχης taceam, illo sum inferior. Sed humanitas tua iam olim mihi perspecta effecit, vt epistolae meae, quamuis male sibi conscientiae, non erubescant, in hoc vno Ciceronem imitantes. Τὰ δὲ λοιπὰ, τὰ χαρίεντά τε καὶ λαμπρὰ, οὐ τῆς ἡμετέρας τύχης ἔστι. Nam voluntas quidem atque ingenium mediocre, si cultura et matura et diligens, et iustum discendi exercendi spatiū accessisset, tam longè a confuso hoc et impolito scribendi genere abfuisse. quam longè nunc a puritate latini sermonis abesse me et agnosco et frustra doleo. δειλὴ γὰρ ἐπὶ πυθμένι φειδὼ. Sed commodius haec se res habet, quod te styli peccata omnia meae tui obseruantiae et amori condonare libenter, certò scio. Vale. Augustae Vindelicorum. 6 Cal[endas] Febr[uarij] 1560.

Hiero[nymus] Wolfius
T[uus].